

չկրցանք ըռել՝ և կեցցել թագաւորը ու Ո՞ւր է կտակդ. — ո՞վ պիտի ըլլայ յետ այսու սրանոյն սպտարկութեան տնտեսանի վարա պետը, ամենայն հայոց գրականութեան ձիււոր տապետը, անոր չորս ծագերը արշաւող անընդհատ, դուրս չպարտելու համար, թուր ժամանակներու պոչաւոր հերոսները անխտիր, Ըսին քեզի համար արդէն ճշայն գրականութեան անդատանին անհաճանի և տեւապէս արթուն պահակը, բայց ըսող չեղաւ թէ ո՞վ պիտի ճշտորոշէր արժէքները այնքաւ և ո՞վ պիտի զատէր ցորենը որոմէն. ո՞վ պիտի լռեցնէր ժանաւանդ փողին հարուածը անամէջ հսկանութու... Կը փակեմ միախառն ցանից այս հարցարանին արտում ու զլխահակ:

Յիսուն տարի էիր ուզած: Եւստ քան էէ այս, մանաւանդ քեզի համար որ կրնայ վաղը իսկ լրանալ, մենք պիտի սպասենք սակայն մեր մեծ ակնկալութեանը մէջ մարդարէութեանդ իրականացումին: Պիտի ըս-

պասենք խոստացեալ առաքելային որ պիտի գար վերբերելու համար դարձեալ քեզ մուսացումներէն, ուրացումներէն ու ժխտումներէն, որպէսզի գմահով անգամ մըն ալ աղուորցած իջնայիր հրապարակ ու պտըտցնէիք փառքդ հպարտօրէն սերունդիդ մէջ որ քո՛ւ լեզուով պիտի բարբառէր, ձեռքին գրականութեանդ աւետարանը, ու տասնարանեալ (գրական հանգանակ) ամէն պատգամի բացած...:

Այն ատեն Վիսցորգացոյ (գրական վաստակ), պիտի ըլլար հաւատարիմ իր խորագրին, քանի որ անոնք գրուեցան, մնացողներուն համար միայն, այսինքն գրականութեան հաւատաւոր ու անհաճանի սպասարկուներուն...:

* *

Նոյնք ձգած պարապութիւնդ, հո՛ղը թեթեւ գայ վրադ, վարպէ՛տ...:

Կ. ՓԱՓԱՋԵԱՆ

ՏԱՂ ՏՐՏՍՈՒԹԵԱՆ

Ուսուցիչ ըլլալէ աւելի
ես եւս հայդ եմ:
Յ. ՕՇԱԿԱՆ

Այսպէս ըսիր օր մը դուն, բացած հոգիդ ալքերուս,
Հոգիդ աղուոր ու հարուստ:

Կը գըլզըլար, կը յորդէր միտքդ գետակ մեղրահոս
Ծարաւին դէմ մեր անհուն:

Լեցուած այսպէս իղծերով, մշակ հոգիս տարուբեր
Սրտիդ հողէն առաւ ջամբ,
Պատանութեան մեր նօթի, դուն համադամ ու զինի,
Մըտքի անճառ խրախմանք:

Ձյազեցայ ըստերուդ քակուած հըրայրք թըրթռումէն,
Ալ սուգ իջած է վըրաս:

Ինչպէս սովոր է իջնել, մարդոց սըրտին ուժգնօրէն՝
Երբ երազին են անհաս:

Երթըդ Վարպէ՛տ խորտակեց շէնքն յոյսերուս հոյաշէն,
Բացաւ սըրտիս հագար վէրք,
Քեզմով կ'իյնայ, կը փըլկի հրկինք մ'անհուն աստղերով,
Մայրամուտովն այս շրջեղ:

Թէ պատահի յամենաջ դեռ այս ճամբուն մէջ դըժխեմ,
Կ'ըմպէ խեղճ կեանք մ'ուր հոգիս,
Որբ ու մուր յաւիտեան պիտի ընդմիշտ հառաչեմ,
«Հայր իմ ընդէր թողեր զիս»:

Երուսաղեմ

Պ. ՅՈՒՆԱՊ